

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-131)

Oct (1) / 2012

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோய்ல தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்7
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்9
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....20
6. திருவிருத்தம்.....29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 108)

666. தநஞ்ஜய:

பொருள்களை நாம் அடையவேண்டும் என்னும் ஆசை, சம்பாதிக்கப்பட பொருள்களின் மீது விருப்பம், அதனைக் காப்பாற்றுதல், அதனைக் கொண்டு வாழ்தல் போன்ற பலவிதமான வியாபாரங்களுடன் கூடிய செல்வத்தைக் காட்டிலும் எம்பெருமானிடம் அதிகமான தனம் உள்ளது. ஆகவே இவன் பொன், இரத்தினம் போன்ற அனைத்தைக் காட்டிலும் மேலாக உள்ளவன்.

667. ப்ரஹ்மண்ய:

பெரியதாக உள்ள வஸ்துவுக்கு இதமாக உள்ளவன். எல்லையற்றதான போகமோசுஷங்கள் இரண்டையும் கர்மம் மற்றும் ஞானம் கொண்டு அனுபவிப்பதால் பெரியதாக உள்ள சேதனத்துக்கும், எண்ணற்ற போக உபகரணங்களாக உள்ளதால் பெரியதாக உள்ள அசேதனத்துக்கும் அவற்றின் ஸ்திதி மற்றும் போகம் போன்ற பலவற்றுக்கும் ஹிதமாக உள்ளவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- தத் ஞானம் ப்ரஹ்மஸஞ்ஞிதம் - ஞானமயமான உள்ள ஜீவாத்மா ப்ரஹ்மம் எனப்படுகிறான்

- கீதை (5-19) – நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம – பெரியதாக உள்ள அவ்யக்தம் ப்ரஹ்மம் எனப்படுகிறது.
- கீதை (14-3) – மம யோநிர் மஹத் ப்ரஹ்ம – உலகின் காரணமாக ப்ரக்ருதியில் நான் கர்ப்பத்தைத் தரிக்கச் செய்கிறேன்.

668. ப்ரஹ்மக்ருத்

ப்ரக்ருதியின் கார்யங்களாக உள்ள மஹத், அஹங்காரம் போன்றவற்றைச் செய்யும் நான்முகனைக் காட்டிலும் பெரியவனாக நின்று நியமிப்பவன் (மஹத், அஹங்காரம் போன்றவையும், நான்முகனும் பெரியதாக உள்ளதால் ப்ரஹ்ம சப்தத்தால் கூறப்படுவர்). முண்டகோபநிஷத் (1-1) – தஸ்மாத் ஏதத் ப்ரஹ்ம நாமரூபமந்நம் நியாம்ய: - ப்ரஹ்மத்திடமிருந்து நாம ரூபங்களுடன் கூடிய பலவும், அன்னம் போன்ற பலவும் உண்டாயின – என்றது காண்க.

669. ப்ரஹ்ம

இவ்விதமாக வ்யக்தமாகவும், அவ்யக்தமாகவும் உள்ளதான ஸமஷ்டி வ்யஷ்டி புருஷர்களைப் பருக்கச் செய்பவன். தன்னுடைய எல்லையற்றது, எண்ணற்றதும் ஆன திருக்கல்யாண குணங்களாலும் விபவங்களாலும் தானும் பருப்பவன். இதன் மூலம் அனைத்து வேதங்களாலும் வேதாந்தங்களாலும் அறியப்படும் பரப்ரஹ்மமாக உள்ளவன்.

670. ப்ரஹ்மவிவர்த்தந:

இவ்விதமாக வளர்கின்ற ப்ரக்ருதிக்கு தொடக்க காரணமாக உள்ள தவம் போன்ற தர்மங்களை நன்றாக வளரும்படிச் செய்பவன்.

671. ப்ரஹ்மவித்

ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்தே உரைப்பதால், ப்ரஹ்மம் என்று கூறப்படும் வேதங்களை முற்றிலுமாக அறிந்தவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ப்ரஹ்ம அத்யேஷ்யமாண: - வேதங்களால் மட்டுமே அறியப்படுகிறான்.
- அநந்தா வா வேதா: - வேதங்கள் எண்ணற்றவை
- அநாதிநிதனம் ப்ரஹ்ம ந தேவா நர்ஷியோ விது: ஏகஸ்தத்வேத பகவாந் தாதா நாராயண: ஸ்வயம் - வேதங்கள் தொடக்கமும் முடிவும் அற்றவை; ஆகவே அவை தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும் முற்றிலுமாக அறியப்படுவதில்லை; அவற்றை முற்றிலுமாக அறிந்தவன் ஸ்ரீமந்நாராயணன் மட்டுமே ஆவான்.

672. ப்ராஹ்மண:

அந்த வேதங்களால் கூறப்படும் விஷயங்களை பலருக்கும் தெரிவிக்கும் விதமாக தானே அதரி வம்சத்திலும், பல எண்ணற்ற அந்தண வம்சங்களிலும், தத்தாத்ரேயன் போன்ற ரூபங்களிலும் அந்தணனாய் அவதரிப்பவன்.

673. ப்ரஹ்மீ

இப்படியாக ப்ரமாணம் மற்றும் ப்ரமேய (ப்ரமாணம் என்பது ஆதார வாக்கியங்கள், ப்ரமேயம் என்பது அந்த வாக்கியங்களால் அறியப்படும் வஸ்து) ரூபமாக உள்ள அனைத்து வஸ்துக்களும் தனதாகவே கொண்டவன். ஸர்வப்ரஹ்மமயோ ஹரி: - அனைத்தும் ப்ரஹ்மம் எனப்படும் ஸ்ரீஹரி ஆகும்.

674. ப்ரஹ்மஜ்ஞ:

வேதங்களை நேரடியாகவும், அதன் ஆழ்பொருளுடன் கூடியும் நன்றாக அறிந்தவன். கீதை (15-15) – வேதவிதேவ சாஹம் – வேதங்களை அறிந்தவன் நான் மட்டுமே.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 131)

இதற்கு பூர்வபக்ஷி கூறுவது - இதற்கு நாம் என்ன செய்யமுடியும்? ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாக ஆகிறது என்ற கருத்தைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-1-1) -ஸதேவ ஸோம்ய இதம் அக்ர ஆஸீத் - தொடக்கத்தில் இந்த ஸத் மட்டுமே இருந்தது - என்ற வரியில் தொடங்கி, ப்ரஹ்மம் மட்டுமே உலகின் காரணம் என்று உரைத்தது. அதன் பின்னர் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-2) - தத் ஐசுஷத பஹுஸ்யாம் - அதன் பின்னர் நான் பலவாக ஆவேன் என்று ஸங்கல்பத்வம் உணர்த்தப்பட்டது. இப்படி அனைத்தும் அறிந்ததும், அனைத்து சக்தியும் கொண்டதும், எல்லையற்ற எண்ணற்ற திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்டதும், அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய ப்ரஹ்மம் எல்லையற்ற துன்பத்துடன் கூடிய ஜீவனுடன் சமமாகவே உள்ளது என்பதைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-7) - தத் த்வம் அஸி - நீ அதுவாகிறாய் - என்ற வரியில் உள்ள வேற்றுமை உருபுகளின் ஒற்றுமையால் அறிய இயல்கிறது. இத்தகைய ப்ரஹ்ம ஜீவன் குறித்த ஒற்றுமை என்பதால், அவித்யை போன்ற அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக ப்ரஹ்மமே உள்ளது என்றாகிறது.

பூர்வபக்ஷியின் இந்தக் கருத்துக்கு நாம் விடை அளிப்போம். ச்ருதி வரிகளுக்குப் பொருத்தமான பொருள் தருவதற்காக, ஒப்புக் கொள்ள இயலாத கருத்துக்களையோ அல்லது முரண்பட்ட கருத்துக்களையோ கூறக்கூடாது. இதற்கு நீங்கள் (பூர்வபக்ஷி), “அப்படி என்றால், ப்ரஹ்மமானது அவித்யை முதலானவற்றுடன் கொண்டுள்ள ஸம்பந்தம் என்பது உண்மையானது. ப்ரஹ்மம் திருக்கல்யாணகுணங்கள் கொண்டது என்பது மித்யை (பொய்)”, என்று கூறலாம். என்னே கருத்து இது! நீங்கள் கூறுவது போல் பார்த்தால் - மூன்றுவிதமான துன்பங்களால் எப்போதும் பீடிக்கப்பட்டுள்ள சேதனர்களைக் காப்பாற்றும் விதமாக உள்ள சாஸ்திரங்கள், சேதனர்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்தத்தை உணர்த்தியே காப்பாற்றுகின்றன; ஆனால் தூய்மையையும், தோஷம் இல்லாமலும் உள்ள கல்யாணகுணங்கள் என்பவை ப்ரஹ்மத்தின் மீது கற்பனையாக ஏற்றப்பட்டன - என்று கூறுவதாக அல்லவோ உள்ளது! இது எத்தனை முரண்பாடு!

இதற்கு விடை அளிக்கும்விதமாக பூர்வபசுடியான நீங்கள் பின்வருமாறு கூறக்கூடும் - துன்பத்தின் இருப்பிடமாக உள்ள நிலை, ஜீவத்வத்தைக் கொண்ட நிலை, ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம், கல்யாண குணத்வம், ஜகத் காரணத்வம் போன்ற அனைத்துமே ப்ரஹ்மத்தைப் பொறுத்தவரை பொய்யானது என்று கூறுவோம்.

இதற்கு விடை அளிப்போம் - வேதவாக்கியங்களுக்கான பொருளை அறிவதில் உங்களது திறமைதான் எத்தனை உயர்வாக உள்ளது!!! அனைத்தும் பொய் என்று கூறிய பின்னர், "ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாக ஆகிறது" என்று கூறப்பட்ட வாக்கியம் நிற்க இயலாது; அந்தப் பொருளே பொய் என்றால், அதனால் அறியப்படும் அனைத்தும் பொய் என்றே ஆகிவிடும் அல்லவோ? ஒன்றைக் குறித்த ஞானம் மட்டும் உண்மை என்று கொண்டால், அப்போது அனைத்தைப் பற்றிய ஞானமும் உண்மை என்றே ஆகிறது; இவ்விதம் கொண்டால் மட்டுமே அந்த ஒன்றை அறிந்தால் அனைத்தையும் அறிந்ததாக ஆகிறது என்பது பொருந்தும். முத்துச்சிற்பியைக் குறித்து உண்மையாக முற்றிலும் அறிந்தால் மட்டுமே அங்கு மாயமாகத் தோற்றம் அளிக்கும் வெள்ளியைக் குறித்து அறிந்தது ஆகாது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேதே ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 131)

விதுரர் குறித்த ஐயங்களுக்கு விளக்கம்

மூலம் - ஸ்ரீவிதுரரும் ஸ்வஜாத்யநுரூபமாக விவாஹாதிகள் பண்ணினார்கள்.

பக்தவத்ஸு த்விஜாக்ரயேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே

விதுராந்நாநி புபுஜே சுசீநி குணவந்தி ச

என்று இதனைக் கேட்டுத் துர்யோதநன்

பீஷ்மத்ரோணாவதிக்ரம்ய மாம் சைவ மதுஸூதந

கிமர்த்தம் புண்டரீகாசுஷ புத்தம் வருஷள போஜநம் என்று கேட்க,

த்விஷதந்நம் ந போக்தவ்யம் நைவ போஜயேத்

பாண்டவாந் த்விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா:

என்று உத்தரம் அருளிச்செய்கையாலே ஸ்ரீவிதுரருக்குத் துர்யோதநன் சொன்ன ஜாதி விசேஷத்தை பகவான் இசைந்தானாயிற்று. ஆனால், ப்ராஹ்மணர்க்கும் சுஷத்ரியர்க்கும் சூத்ரனுடைய பகவாநத்தை புஜிக்கை நிஷித்தமன்றோ என்னில், ஆர்யாதிஷ்டிதா சூத்ரா அந்நஸம்ஸ்கர்த்தாரஸ்யு: என்று ஆபஸ்தம்பாதிகள் சொல்லுகிறபடியே யுகாந்தரங்களில் ஆர்யபரதந்த்ரரான அவ்விடத்தில் நிஷேதமில்லை. இது சுசிஸ்து ப்ரயதோ பூத்வா விதுரோந்நமுபஹாரத் என்று ஸ்ரீவிதுரருடைய குணவிசேஷங்கள் சொல்லுகையாலே ஸூசிதம்.

விளக்கம் - விதுரர் தன்னுடைய ஜாதிக்கு ஏற்றபடியே திருமணம் செய்துகொண்டார். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (76-45) - பக்தவத்சு த்விஜாக்ரயேஷு நிஷண்ண: பரமாஸநே விதுராந்நாநி புபுஜே சசீநி குணவந்தி ச - அந்தணர்களின் உயர்ந்தவர்கள் உணவு உட்கொண்ட பின்னர், மிகவும் உயர்ந்த ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த க்ருஷ்ணன், தூய்மையான குணம் கொண்டதான விதுரரின் உணவை உட்கொண்டான் - என்றது காண்க. இந்தச் செய்தியைக் கேட்ட துரியோதனன், க்ருஷ்ணனிடம் பாரதஸாவிதீ (13) - பீஷ்மத்ரோணாவதிக்கர்மய மாம் சைவ மதுஸுதந கிமர்த்தம் புண்டரீகாஷு புக்தம் வருஷள போஜநம் - தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட மதுஸுதனனே! பீஷ்மர், துரோணர் போன்றவர்களையும் என்னையும் ஒதுக்கிவிட்டு சூத்ரனாகிய விதுரரின் வீட்டில் நீ ஏன் உணவு உட்கொண்டாய் - என்றான். இதற்கு க்ருஷ்ணன் பாரதஸாவிதீ (23) - த்விஷதந்நம் ந போக்தவ்யம் நைவ போஜயேத் பாண்டவாந் த்விஷஸே ராஜந் மம ப்ராணா ஹி பாண்டவா: - விரோதியின் உணவை உட்கொள்ளக்கூடாது, அவர்களுக்கு உணவை அளிக்கவும் கூடாது. நீ எனது ப்ராணனாக உள்ள பாண்டவர்களைப் பகைக்கிறாயே - என்றான். இதன் மூலம் துரியோதனன் உரைத்தபடி விதுரரின் ஜாதி குறித்த கருத்த க்ருஷ்ணன் ஏற்றான் என்றாகிறது. ஆனால் அந்தணர்களும், சஷத்ரியர்களும் சூத்ரன் ஒருவனால் அளிக்கப்பட்ட உணவை உட்கொள்வது கூடாது அல்லவோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடையாக, ஆபஸ்தம்ப ஸுத்ரம் (2-3-4) - ஆர்யாதிஷ்டிதா சூத்ரா அந்நஸம்ஸ்கர்த்தாரஸ்ய: - அந்தணர்களால் நியமிக்கப்பட்ட சூத்ரர்கள் அவர்களுக்காக உணவைச் சமைக்க அனுமதிக்கப்படுகிறார்கள் - என்றது காண்க. கலியுகம் நீங்கலாக மற்ற யுகங்களில் சூத்ரர்களுக்கு இது போன்ற வரையறை ஏதும் இல்லை; காரணம் அவர்கள் ஆர்யர்களின் நியமனத்துக்கு ஏற்ப அவர்களுக்கு உணவைச் சமைக்க அவர்கள் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தனர். மேலும் மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (76-43) - சசிஸ்து ப்ரயதோ பூத்வா விதுரோந்நமுபஹாரத் - மிகவும் தூய்மையானவராகிய விதுரர், அந்த உணவை அளித்தார் - என்று கூறுவதன் மூலம் விதுரருக்கு இருந்த குணமேன்மை உரைக்கப்பட்டது.

மூலம் - ப்ரஹ்மவித்துக்களான இவர் யோகப்ரபாவத்தாலே தேஹந்யாஸம் பண்ணின பின்பு, ப்ராப்தனான தர்மபுத்ரன் செய்த ஸம்ஸ்கார விசேஷம் தூஷணீம் அநுஷ்டிதமாதல், வ்யக்திவிசேஷ நியதமாதலாமித்தனை. இது கொண்டு வ்யக்த்யந்தரங்களில் ந்யாஸ ஸஞ்சாரம் பண்ணவொண்ணாது. இங்ஙனல்லாதபோது தர்மோத்தரரான பாண்டவர்களுக்கு ஒரு நியதிவிசேஷத்தாலே வந்த தார ஸாதாரண்யத்தைக் கொண்டு ஸர்வலோகமும் வ்யாகுலமாம்படியாம். ஆகையாலே தம் தம் ஜாதிகளை விடாதே நின்று அவ்வோ ஜாதிகளுக்கு உசித ப்ரக்ரியையாலே யதாதிகாரம் பகவத் கைங்கர்யம் பண்ண ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மஞானியான விதுரர் தனது உயிரை விட்டபோது, அவருக்கு ஈமக்கடன் செய்யக் கடமைப்பட்டவனாகிய தர்மன், ப்ரேத ஸம்ஸ்காரங்களை சிறப்பாகச் செய்யவேண்டும் என்று செய்தான். அப்போது மௌனமான முறையில் அவை செய்யப்பட்டபோதிலும், உயர்ந்த ஒருவருக்காகச் செய்யப்பட்டது சரியே என்றானது. இதனைக் கருத்தில் கொண்டு, “ஓர் இடத்தில் நடந்ததை மற்றொரு இடத்திலும் செய்யலாம்” என்னும் ரீதியில், மற்ற யாருக்கும் செய்யலாகாது. இவ்விதம் கொள்ளவில்லை என்றால், சூழ்நிலை காரணமாக ஒரே பத்னியைக் கொண்ட பாண்டவர்கள் போன்று மற்றவர்களும் செய்யக்கூடும் அல்லவோ? ஆகவே அவரவர்கள் தங்களுடைய ஜாதியில் விதிக்கப்பட்டதான ஸர்வேச்வரனுடைய கைங்கர்யம் குறித்து நன்கு உணர்ந்து, அதன்படியே செய்தல் வேண்டும்.

விச்வாமித்ரருக்கு வேறு ஜாதி வந்தமைக்கு சமாதானம்

மூலம் - மோஹநசாஸ்த்ரங்களில் சொன்ன ஜாத்யுத்தராதிகளை ப்ரமாணிகர் நினைக்கலாகாது. சரு வ்யத்யாஸாதிகளான சில விசேஷ நிதாநங்களாலே வருகிற விச்வாமித்ராதிகளுடைய நிலை வேறு சிலருக்குக் கூடுமென்கை வசநவிருத்தம்.

விளக்கம் - தகுந்த சாஸ்த்ரங்களை மட்டுமே ப்ரமாணமாகக் கொள்பவர்கள், மயங்கவைக்கும் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டதை ப்ரமாணங்களாகக்

கொள்ளக்கூடாது. அந்தணர் ஒருவருக்கான உணவை விச்வாமித்ரரின் தாய் உட்கொண்ட காரணத்தினால் விச்வாமித்திரர் பிறந்தார்; அவர் சஷத்ரியராக உள்ளபோதிலும், இந்தக் காரணத்தினால் அந்தணரே ஆகிறார். ஆகவே இவருடைய நிகழ்வைக் கொண்டு மற்றவர்களுக்கும் இதனை விதிக்கக்கூடாது.

ஆழ்வார்களும் தங்களுடைய ஜாதியின் வரம்பை மீறாமல் இருந்தமை

மூலம் – விதுராதிகளிலும் உத்க்ருஷ்ட ப்ரபாவரான ஆழ்வார்களுடைய வருத்தாந்த விசேஷங்களை நாம் அநுஷ்டாந்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக்கலாகாது. அவர்கள் வருத்தாந்தங்களையும் ஆராய்ந்தால் ஸ்வஜாதி நியமத்தைக் கடந்தமையில்லை.

விளக்கம் – விதுரரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களான ஆழ்வார்களின் சரிதங்களைக் கொண்டு, அவற்றை நமது விஷயங்களுக்கு உதாரணம் காட்டக்கூடாது. ஆழ்வார்களின் சரிதங்களை ஆராய்ந்தால், அவர்கள் யாரும் தங்களுடைய ஜாதிக்கான வரம்பை மீறவில்லை என்று அறியலாம்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 87)

275. கீழ்ச்சொன்ன பகவத் கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலே, ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்ய வசநத்தாலும்.

அவதாரிகை - இப்படி கர்த்தவ்யமான கைங்கர்யங்களிரண்டு மறிவது எம்முகத்தாலே யென்னு மாகாங்கசையிலே யருளிச்செய்கிறார் மேல் (கீழ்ச்சொன்ன) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையின் இறுதியில் கூறப்பட்டதான ஆசார்ய கைங்கர்யம் மற்றும் பகவத் கைங்கர்யம் ஆகிய இரண்டையும் எதன் மூலம் அறியலாம் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கீழ்) என்றது வஸ்தவ்யாதிகளைச் சொன்ன இந்த கணறையிலென்றபடி. (பகவத் கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலே) என்றது, பகவா னிவனுக்கிப்போது வாய்திறந்தொன்றை யருளிச்செய்யாமையாலே, தத்ப்ரதிபாதகமான ச்ருதிஸ்ம்ருத்யாதி சாஸ்த்ரமுகத்தாலே யறியவேணு மென்கை. (ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ர முகத்தாலுமாசார்ய வசநத்தாலும்) என்றது, ஆசார்ய விஷயத்தில் சுச்ருஷா ப்ரகாரங்களை ப்ரதிபாதிக்கிற சாஸ்த்ரமுகத்தாலும், தனக்கிஷ்டா நிஷ்டங்க ளின்ன தென்னுமிடத்தை யவனருளிச் செய்த வசநத்தாலும் மென்கை.

விளக்கம் - “கீழ்” என்பது வசிக்கத்தக்க இடம் போன்றவற்றை உரைத்த அதே வரிசையிலே என்று பொருள் தரும். “பகவத் கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலே”

என்பது ஸர்வேச்வரன் சேதனனுக்குத் தனது திருவாய் திறந்து எதனையும் இப்போது அருளிச்செய்யாத காரணத்தினால், அவனுக்கான கைங்கர்யங்கள் குறித்து அவனைப் பற்றி விளக்குகின்ற ச்ருதி மற்றும் ஸ்ருதி வாக்கியங்களாகிய சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் அறிய வேண்டும் என்று கருத்து. (ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ர முகத்தாலுமாசார்ய வசந்தாலும்) - ஆசார்ய விஷயத்தில் எவ்விதம் கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் என்பதை உபதேசிக்கும் சாஸ்த்ரங்கள் மூலமும், தனக்கு விருப்பம் உள்ளது மற்றும் விருப்பம் அல்லாதது எது என்பதை ஆசார்யனின் வாக்கு மூலமும் அறியவேண்டும்.

276. கைங்கர்யந்தானிரண்டு.

அவதாரிகை - இனிமேல் கைங்கர்ய வேஷந்தன்னை யறிவிக் கைக்காக (கைங்கர்யந்தானிரண்டு) என்கிறார்.

விளக்கம் - இந்தக் கைங்கர்யங்கள் எப்படிப்பட்டவை என்று அருளிச்செய்கிறார்

277. அதாவது இஷ்டஞ்செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையும்.

அவதாரிகை - அதாவதேதென்ன. (அதாவது இஷ்டஞ்செய்கையும் அநிஷ்டம் தவிருகையும்) என்கிறார்.

விளக்கம் - அவற்றை விவரிக்கிறார். ஸர்வேச்வரன் மற்றும் ஆசார்யன் விரும்புவதைச் செய்தலும், விருப்பம் அல்லாதவற்றை விலக்குதலும்.

278. இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாச்ரமங்களையு மாத்தம் ஸ்வரூபத்தையும் மவலம்பித்திருக்கும்.

அவதாரிகை - இவைதானிரண்டு மெத்தை யவலம்பித்திருக்குமென்ன வருளிச்செய்கிறார் மேல் (இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவை இரண்டும் எதனைப் பற்றி உள்ளன என்பதை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திக ளிருவருடையவு மிஷ்டா நிஷ்டங்கள் இவ்வதிகாரியுடைய வர்ணாச்ரமங்களையும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் பற்றியிருக்குமென்கை, (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாச்ரமங்களைப் பற்றியிருக்கையாவது), ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதமான தர்மங்களை பரார்த்தபுத்த்யாவநுஷ்டிக்கை இஷ்டமாய், ஸ்வார்த்தபுத்த்யாவநுஷ்டிக்கை அநிஷ்டமாயிருக்கை. பரார்த்தபுத்த்யா வநுஷ்டிக் கையாவது, லோகஸங்க்ரஹதயாவாகவும் சிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாகவும் ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலேயநுஷ்டிக்கை. இவ்வர்த்தத்தை, “இனி இவற்றில் நம்மாசார்யர்க ளநுஷ்டிக்கிறவை சிஷ்யபுத்ரர்களுடைய வுஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஆந்ருசம்ஸ்யத்தாலே யநுஷ்டிக்கிறார்களித்தனை; இப்படி யநுஷ்டியாதபோது பகவத்விபூதிபூதரான சேதநர்க்கு நாசஹேதுவாகையாலே ஈச்வரனுக் கநபிமதபூதனாவன்; ஆகையால், யாதோரளவாலே லோகஸங்க்ரஹம் பிறக்கும், யாதோரளவாலே சிஷ்யபுத்ரர்களுக் குஜ்ஜீவநமுண்டாம், அவ்வளவு மநுஷ்டேயமென்றதாய்த்து; ப்ரவ்ருதி தர்மந்தானே அபிஸந்தி பேதத்தாலே நிவ்ருத்தி தர்மமானவோபாதி, இந்த நிவ்ருத்தி தர்மமும் ப்ராப்யமாகக் கடவது; இவ்விடத்தில் அகரணேப்ரத்யவாயம், எம்பெருமானுடைய வநபிமதத்வமும் தன்னுடைய புருஷார்த்தஹாநியுமாகக் கடவது” என்று தனிச்லோகத்திலே இவர்தாமே யருளிச் செய்தாரிறே. இனி ஸ்வார்த்த புத்த்யா அநுஷ்டிக்கையாவது, ஸ்வவர்ண ஸ்வாச்ரமோசிதமாக விஹிதமாகையாலே நமக்கிவையநுஷ்டியா தொழியில் க்ருத்யாகரணரூப பாபம் வருமென்று நினைத்தநுஷ்டிக்கை. (இஷ்டாநிஷ்டங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றியிருக்கையாவது) “இச்சை ஸ்வரூபம்” என்கிறபடியே, விநியோக தசையில் சேஷியுடைய இச்சாநுகுணமாக ஸ்வரூபத்தை விநியோகப்படுத்துகை யிஷ்டமாய், தட்டுமாறி விநியோகங் கொள்ளுமளவில் தன்னுடைய சேஷத்வத்தையிட்டிறாய்த்தல் பாரதந்தர்யத்தையிட் டெதிர்விழி கொடா தொழிதல் செய்கை அநிஷ்டமாயிருக்கை.

விளக்கம் - மேலே கூறப்பட்டதான கைங்கர்யங்களை ஏற்றுக்கொள்பவர்கள் ஆசார்யனும் ஸர்வேச்வரனும் ஆவர்; இவர்கள் விரும்புவதும், விரும்பாமல் உள்ளதும் அந்தச் சேதனனின் வர்ணாச்ரமம் மற்றும் ஆத்மஸ்வரூபம் ஆகிய இரண்டையும் ஒட்டியே இருக்கும் என்று கருத்து. “இஷ்டா நிஷ்டங்கள்

வர்ணாச்ரமத்தைப் பற்றியிருப்பது” என்றால் என்ன? தன்னுடைய வர்ணம் (ஜாதி) மற்றும் ஆச்ரமம் (ப்ரம்மச்சர்யம் போன்ற நான்கு நிலைகள்) ஆகியவை பற்றிய தர்மங்களை மற்றவர்களுக்காகச் செய்யும்போது விருப்பமும், தனக்காகச் செய்யும்போது விருப்பம் அற்ற நிலையும் கூடி இருத்தல் என்று கருத்து. மற்றவர்களுக்காக என்று கூறப்படுவதன் பொருள் - உலகினரின் நன்மைக்காகவும், சிஷ்யர்கள் மற்றும் புத்திரர்கள் ஆகியோரின் உஜ்ஜீவனத்திற்காகவும் அவர்களிடம் ஏற்பட்ட இரக்கம் காரணமாகச் செய்தல் - என்று பொருள். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யார் தனது தனிச்லோகம் என்னும் க்ரந்தத்தில் பின்வருமாறு அருளிச்செய்துள்ளார் - நம்முடைய ஆசார்யர்கள் அநுஷ்டிக்கும் அனைத்தும் சிஷ்யர்களும் புத்திரர்களும் உய்யவேண்டும் என்ற இரக்கத்தாலேயே ஆகும். இவ்விதம் அநுஷ்டிக்கவில்லை என்றால், ஸர்வேச்வரனின் செல்வமாக உள்ள சேதனர்கள் இவர்களைப் பின்பற்றி, அநுஷ்டிக்காமல் இருந்து விடக்கூடும். இதனால் அவர்கள் அழியக்கூடும் என்பதால், இவன் ஸர்வேச்வரனுக்கு விருப்பம் அற்றவனாகி விடுவான். ஆகவே இவன் அநுஷ்டிப்பதால் உலகிற்கு நன்மை எந்த அளவு ஏற்படுமோ, சிஷ்யர்களும் புத்திரர்களும் எந்த அளவு உய்வார்களோ அந்த அளவு அநுஷ்டிக்கவேண்டும். ஒரு பயனை மனதில் கொண்டு செய்யப்படும் செயல் என்பது, எண்ணத்தில் ஏற்படும் மாறுபாடு காரணமாக, ஒரு பயனைக் கருதாமல் செய்யப்படும் செயலாக மாறிவிடலாம்; இதே போன்று இங்கு பலனைக் கருதாமல் செய்யப்படும் செயல்கள் அநுஷ்டிக்கத் தக்கதாக உள்ளது. இங்கு இவற்றைச் செய்யாவிட்டால் குற்றம் என்பது எப்படி என்றால் - ஸர்வேச்வரன் தன்னை விரும்பாமல் போவதும், தனது புருஷார்த்தத்தை இழப்பதும் - என்பதாகும். அடுத்து தனக்காகச் செய்தல் என்பது என்ன? வர்ணம் மற்றும் ஆச்ரமத்துக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை இயற்றவில்லை என்றால், செய்யக்கூடாத செயல்களைச் செய்தால் உண்டாகும் பாவம் வந்து சேரும் என்று எண்ணி அவற்றை இயற்றுதலே ஆகும். “இஷ்டா நிஷ்டங்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தை பற்றியிருக்கை” என்பது ஏன்? ஸ்வாமி நம்பிள்ளை - இச்சை ஸ்வரூபம் - ஸர்வேச்வரனின் விருப்பத்தின்படி நடத்தலே ஜீவாத்மாவின் லக்ஷணம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப சேதனன் ஒருவனை ஸர்வேச்வரன் பயன்படுத்திக் கொள்ளும்போது தனது விருப்பத்தின்படியே பயன்படுத்துகிறான். இவ்விதம் உள்ளபோது அவன் சேதனனை சேஷத்வத்துக்கு மாறாகப் பயன்படுத்தும் போது, சேதனன் அதற்கு எந்தவிதமான மறுப்பும் உரைத்தல்

கூடாது. தனது நிலையைக் கண்டு ஸர்வேச்வரனின் விருப்பத்திற்கு இணங்காமல் இருத்தலும் கூடாது.

வ்யாக்யானம் - அங்ஙனன்றிக்கே, (இஷ்டாநிஷ்டங்கள்) இத்யாதிக்கு, ஸ்வவர்ணச்வாச்ரமோசிதங்களைச் செய்கையிஷ்டம், தத்விருத்தங்களைச் செய்கை அநிஷ்டமென்றும், ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமானவற்றைச் செய்கையிஷ்டம், தத்விருத்தங்களைச் செய்கை யநிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம். அங்ஙனமுன்றிக்கே, ஒளபாதிகமுமாய் அநித்யமுமான வர்ணாச்ரமங்களிலே ஊற்றிருக்கை யநிஷ்டம், நிருபாதிக நித்யசேஷமான வாத்மஸ்வரூபத்திலே ஊற்றிருக்கை யிஷ்டமென்றும் யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - இதே சூர்ணைக்கு அடுத்து வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். சேதனன் தன்னுடைய வர்ணம் மற்றும் ஆச்ரமம் ஆகியவற்றுக்கு உரிய செயல்களைச் செய்வதை ஸர்வேச்வரன் விரும்புகிறான்; அதற்கு மாறாகச் செய்வதை அவன் விரும்புவதில்லை என்றும் உரைக்கலாம். இதே போன்று ஆத்மஸ்வரூபத்திற்குத் தகுதியானவற்றைச் செய்தலை ஸர்வேச்வரன் விரும்புகிறான்; அதற்கு முரணாக உள்ளதை அவன் விரும்புவதில்லை என்றும் உரைக்கலாம். அல்லது கர்மம் காரணமாக வந்ததும், நிலையற்றதும் ஆகிய வர்ணாச்ரம தர்மங்களில் ஆழ்ந்து இருந்தல் என்பதை ஸர்வேச்வரன் விரும்புவதில்லை; எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி இயற்கையாகவே அவனுக்கு அடிமையாக உள்ள ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஆழ்ந்து இருத்தலையே அவன் விரும்புகிறான் என்றும் கூறலாம்.

வ்யாக்யானம் - இங்ஙனூற்றத்தை யிட்டுச் சொல்லுகையன்றிக்கே, அநிஷ்டம் வர்ணாச்ரமத்தை யவலம்பித்திருக்கும், இஷ்டம் ஆத்மஸ்வரூபத்தை யவலம்பித்திருக்கும் என்றிங்ஙனே விபஜித்தும் வர்ணாச்ரமாசாரத்தை யநிஷ்டகோடியாகச் சொல்லப் பார்க்கில், “ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே, ஆஜ்ஞாச்சேதீ மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி நவைஷ்ணவ:” என்றும், “அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்யச, ஸங்க்ரஹாயச லோகஸ்ய மர்யாதா ஸ்தாபநாயச, ப்ரியாய மம விஷ்ணோச்ச

தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:, மநீஷீவைதிகாசாரம் மநஸாபி நலங்கயேத”, “யதாஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம், லோகோப யோகிநீம் ரம்யாம் பஹுஸஸ்ய விவர்த்திநீம், லங்கயந் குலமாரோஹே தநபேசேஷாபி தாம்ப்ரதி, ஏவம் விலங்கயந் மர்த்யோ மர்யாதாம் வேத நிர்மிதாம், ப்ரியோபி நப்ரியோஸௌ மே மதாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத், உபாயத்வ க்ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந் மநஸா ஸுதீ:” என்றும் ஸர்வேச்வரனும் பிராட்டியுமருளிச் செய்த வசநங்களோடும் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநாநுஷ்டாநங்களோடும் விரோதிக்குமிறே; ஆனபின்பு, கீழ்ச்சொன்னபடியே இவ்வாக்யத்துக்குப் பொருளாகக் கடவது.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆழ்ந்து இருந்தல் என்பதை உரைக்காமல், “வர்ணம் மற்றும் ஆச்ரம தர்மங்களைப் பற்றி இருப்பதே அவன் விரும்பாதது, ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பற்றி நிற்பது மட்டுமே அவன் விரும்புவது”, என்று வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அவன் விரும்புவதில்லை என்று வைத்துக்கொள்வோம். இவ்விதம் கொண்டால் கீழே உள்ள பிராட்டி மற்றும் ஸர்வேச்வரன், பூர்வாசார்யர்களின் அநுஷ்டானங்கள் ஆகிய பலவற்றுடன் முரண்பாடு ஏற்படும்.

- பாஞ்சராத்தரம் – ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தா முல்லங்க்ய வர்த்ததே, ஆஜ்ஞாச்சேதீ மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி நவைஷ்ணவ: - வேதவாக்கியங்கள் மற்றும் ஸ்ம்ருதி வாக்கியங்கள் எனது ஆணையாகும். அவற்றை மீறி நடப்பவன் எனது பக்தனாகவே இருந்தாலும், அவன் எனது ஆணையை மீறி நடப்பதால் வைஷ்ணவன் ஆகமாட்டான்.
- லக்ஷ்மீதந்த்ரம் – அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்யச, ஸங்க்ரஹாயச லோகஸ்ய மர்யாதா ஸ்தாபநாயச, ப்ரியாய மம விஷ்ணோச்ச தேவதேவஸ்ய சார்ங்கிண:, மநீஷீவைதிகாசாரம் மநஸாபி நலங்கயேத - வர்ணாச்ரம தர்மங்கள் அழிந்து போகாமல் இருப்பதற்கும், குலதர்மங்களைக் காப்பதற்கும், உலகின் நன்மையின் பொருட்டும், சாஸ்த்ரங்களின் மரியாதைகளை நிலை நாட்டுவதற்காகவும், தேவர்களின் தேவனாகிய சார்ங்கம் என்னும் வில்லை ஏந்திய ஸர்வேச்வரன் மற்றும் அவன் பத்தினியாகிய எனக்கும் மகிழ்வு

ஏற்படும் பொருட்டு மனிதனை அடக்கவல்ல ஒருவன் வேதங்களில் உரைக்கப்பட்டவற்றை மனதாலும் மீறக்கூடாது.

- பாஞ்சராத்தரம் – யதாஹி வல்லபோ ராஜ்ஞோ நதீம் ராஜ்ஞா ப்ரவர்த்திதாம், லோகோப யோகிநீம் ரம்யாம் பஹுஸஸ்ய விவர்த்திநீம், லங்கயந் சூலமாரோஹே தநபேசேஷாபி தாம்ப்ரதி, ஏவம் விலங்கயந் மர்த்யோ மர்யாதாம் வேத நிர்மிதாம், ப்ரியோபி நப்ரியோஸௌ மே மதாஜ்ஞாவ்யதிவர்த்தநாத், உபாயத்வ க்ரஹம் தத்ர வர்ஜயேந் மநஸா ஸுதீ: – அரசனுக்கு ஒருவன் வேண்டப்பட்டவனாக உள்ளபோதிலும் அரசனால் ஏற்படுத்தப்பட்டதும், உலகிற்கு உபயோகமாக இருக்கக்கூடியதும், குற்றம் இல்லாததும், நெற்பயிர்கள் வளர்வதற்குக் காரணமாக உள்ளதும் ஆகிய ஒரு நதியை அசுத்தம் செய்தால் அவன் அரசானால் கழுவேற்றப்படுவது உறுதியே ஆகும். இது போன்றே வேதங்களில் கூறப்பட்டவற்றை மீறுபவன், எனக்கு வேண்டியவன் என்ற போதிலும், எனது ஆணைகளை மீறுவதால் எனக்கு வேண்டியவன் அல்லன் என்றாகிறான்; ஆகவே அறிவுள்ளவர்கள் வர்ணாச்சரம தர்மங்களை இயற்றும்போது அவற்றை உபாயம் என்று மனதாலும் எண்ணக்கூடாது

ஆகவே மேலே கூறப்பட்டபடியே இந்த வரிகளுக்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டும்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 97)

1-9-6 மாயனென் னெஞ்சினுள்ளான் மற்றும் யவர்க்குமதுவே

காயமும் சீவனும் தானே காலு மெரியு மவனே

சேய னணியன் யவர்க்கும் சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்

தூயன் துயக்கன் மயக்கன் என்னுடைத் தோளிணையானே

பொருள் - எனது நெஞ்சத்தில் வசிக்கின்ற வியக்க வைக்கும் செயல்கள் செய்கின்ற ஸர்வேச்வரன் வேறு யாருக்கும் இவ்விதம் செய்வானோ? அனைத்து சரீரங்களும் ஆத்மாக்களும் தானேயாகவும், வாயு மற்றும் அக்னி போன்றவை தானேயாகவும், அடியார்கள் அல்லாதவர்களால் அறிய இயலாதவனாகவும், அடியார்களுக்கு எளிதாக அறியலாம்படி உள்ளவனும், எந்த அளவு ஞானம் கொண்டிருந்தாலும், தங்களுடைய சுயமுயற்சி என்பதால் நினைத்துப் பார்க்கவும் எட்டாதவனும்; அடியார்கள் அல்லாதவர்களுக்குத் தன்னைப் பற்றி சந்தேகமும் விபரீதமும் நிரம்பிய ஞானத்தை அளிப்பவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் எனது இரண்டு தோள்களிலும் எப்போதும் வசிப்பவன் ஆனான்.

அவதாரிகை - ஸர்வாந்தராத்மாவானவன் என் தோளைப் பற்றி வர்த்தியா நின்றான் என்கிறார்.

விளக்கம் - அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் எனது தோள்களைப் பற்றியபடி உள்ளான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மாயன் என் நெஞ்சினுள்ளான்) இதென்ன பெறாப்பெறு! ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களை உடையவன் என்னுடைய ஹ்ருதயஸ்தனானான். இது என்ன சேராச்சேர்த்தி? (மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே) மற்றும் ஆரேனும் நான் பெற்ற பேறு பெற்றாருண்டோ? நீர் பெற்ற பேறுதான் என்னென்னில், (காயம் இத்யாதி) இது என்கிறார் மேல். (காயமும் சீவனும் தானே) தேவமநுஷ்யாதி சரீரங்களும், அவ்வவ சரீரஸ்தமான ஆத்மாக்களும் அவனிட்ட வழக்கு. (காலும் எரியும் அவனே) காற்றும், தேஜஸ்தவமும் இரண்டும் அஞ்சுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பூதபஞ்சகமும் அவனிட்ட வழக்கு.

விளக்கம் - (மாயன் என் நெஞ்சினுள்ளான்) - இது என்ன கிட்டுவதற்கு அறிய பேறு! வியக்க வைக்கும் பல லீலைகளைக் கொண்டவன் எனது இதயத்தில் வந்தான். இது என்ன சேர இயலாத ஒரு சேர்த்தியாக உள்ளதே! (மற்றும் யவர்க்கும் அதுவே) - இது போன்று நான் பெற்ற பேற்றை வேறு யாரேனும் அடைந்தார்களோ? இதனைக் கேட்ட ஒரு சிலர் ஆழ்வாரிடம், "நீர் பெற்ற பேறுதான் என்ன?", என்றனர். இதற்கு விடை அருளிச் செய்கிறார். (காயமும் சீவனும் தானே) - தேவர்கள், மனிதர்கள் என்று பலவிதமான சரீரங்கள் எடுத்தாலும், அந்தந்த சரீரங்களில் அந்தந்த ஆத்மாக்கள் நிலைப்பது என்பது, அவன் கட்டளைக்கு ஏற்றபடியாகவே உள்ளது. (காலும் எரியும் அவனே) - காற்றும், தேஜஸ்ஸும் அவன் நியமனப்படி உள்ளன. காற்று மற்றும் தேஜஸ் ஆகிய இரண்டின் மூலம் பஞ்சபூதங்கள் அனைத்துமே உரைக்கப்பட்டன என்று கொள்ளவேண்டும். அதாவது, பஞ்சபூதங்கள் அனைத்துமே அவன் நியமனப்படி உள்ளன.

வ்யாக்யானம் - (சேயன்) ஸ்வயத்தந்தாலே காண்பார்க்கு தூரஸ்தனாயிருக்கும். (அணியன்) அவனாலே அவனைக் காண்பார்க்குக் கைப்புகுந்து அணியனாயிருக்கும். (யவர்க்கும் சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்) தூரஸ்தனாம்படிக்கு எல்லை சொல்லுகிறது. எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநராயிருக்குமவர்களுக்கும் கண்ணுக்கு விஷயமாகாமையே யன்றிக்கே, மநோரதத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும். (தூயன்) இப்படியிருக்கிறவன், யசோதாதிகளுக்கு "யதி சக்நோஷி" என்னலாம்படியிருக்கும். (துயக்கன் மயக்கன்) உகவாதார்க்கு ஸமசய விபர்யங்களைப் பிறப்பிக்கும். (துயக்கன் மயக்கன்) துயக்கு - மனந்திரிவு.

“அருவினையேன்” என்று அகன்ற என் மநஸ்ஸைத் திரியவிட்டு; “உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம் சேருமாறு” என்னும்படி. திரியவிட்டு என்னுடனே கலந்தவன். மயக்கம் - கலத்தலும், கூடலும். (என்னுடைத் தோளிணையானே) என்னளவில் அங்ஙனன்றிக்கே, திருவடி திருத்தோளிலே இருக்குமாபோலே இராநின்றான்.

விளக்கம் - (சேயன்) - தன்னுடைய சுயமுயற்சியால் அவனை அறிய முயல்பவர்களுக்கு அவன் எட்டாதவனாகவே உள்ளான். (அணியன்) - அவனது உதவி கொண்டு, அவனை அறிய முயற்சி செய்பவர்களுக்கு அவன் மிகவும் அருகில் உள்ளான். (யவர்க்கும் சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்) - அவன் எட்டாமல் இருப்பதற்கான எல்லை உரைக்கப்படுகிறது. கண்களால் காண முடியாமல் மட்டும் அல்ல, சிந்தையாலும் எட்டாத தூரத்தில் உள்ளவன் என்கிறார். வியக்க வைக்கும் எல்லையற்ற ஞானம் கொண்டிருந்தாலும், அவர்களுடைய கண்களுக்கு மட்டும் அல்லாமல், சிந்தனையாலும் அறிவதற்கு இயலாதவன் ஆவான். (தூயன்) - இப்படியாக உள்ளவன் யசோதை போன்றவர்களுக்கு ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (4-6-15) - யதி சக்நோஷி - உன்னால் முடிந்தாலும் என் கண்களில் இருந்து மறைவாகச் செல்ல இயலாது - என்னும்படி உள்ளான். (துயக்கன் மயக்கன்) - தன்னை அண்டாதவர்களுக்கு தன்னைக் குறித்த சந்தேகம், விபரீதமான எண்ணங்கள் ஆகியவற்றை ஏற்படுத்திவிடுவான். இங்கு அரும்பத உரையில் காட்டப்பட்ட ஒரு நிகழ்வை உரைப்பது பொருத்தமாகும். ஸ்வாமி பராசரபட்டரின் திருமாளிகைக்கு சாஸ்த்ரங்களின் ஞானம் கொண்ட ஒரு அந்தணன் அன்றாடம் வந்து செல்வான். அவனைக் கண்டவுடன் பட்டர் மிகுந்த ஆர்வமும் ஈடுபாடும் வெளிப்படுத்தாமல் மேலோட்டமாக, “வந்தாயா, போகிறாயா” என்று மட்டுமே உரைப்பார்; ஆனால் அங்கு வருகின்ற சாஸ்த்ர ஞானம் அற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவன் ஒருவனிடம் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் அன்றாடம் வரவேற்று மகிழ்வார். இதனைக் கண்ட ஒருவர் பட்டரிடம், “ஸ்வாமி! உம்முடைய கோஷ்டிக்கு வருகின்ற அந்த சாஸ்த்ரியை மேலோட்டமாக உபசரிக்கிறீர். ஆனால் அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் வந்தால் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் உபசரிக்கிறீர். இந்த வேறுபாடு ஏன்?”, என்றார். இதற்குப் பட்டர், “நானை அவர்கள் மீண்டும் வரும்போது உமக்கு விடையை உணர்த்துகிறேன்”, என்றார். மறுநாள் சாஸ்த்ரி முதலில் வந்து பட்டரை வணங்க, பட்டரும் அவனிடம், “நீர் யாரை பரத்வம் என்று எண்ணுகிறீர்?”, என்றார். இதற்கு அவன், “ஒரு சில ப்ரமாணங்கள் நான்முகனே பரத்வம் என்றும், ஒரு சில ப்ரமாணங்கள் விஷ்ணுவே

பரத்வம் என்றும், ஒரு சில ப்ரமாணங்கள் ருத்ரனே பரத்வம் என்றும் கூறுகின்றன. இவற்றில் எது உண்மை என்று நம்மால் உரைக்க இயலாது அல்லவோ?”, என்றான். அதன் பின்னர் அங்கு வந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவரிடம் பட்டர் அதே கேள்வியைக் கேட்டார். இதற்கு அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், “ஸ்ரீய:பதியான ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரத்வம் என்று நீவிர் எப்போதும் அருளிச்செய்வீரே! அதனைத் தவிர வேறு ப்ரமாணம் எதும் நான் அறியேன்”, என்றார். உடனே பட்டர் அவரிடம், “நீவிர் தஞ்சமாக எதனை எண்ணீயுள்ளீர்?”, என்றார். இதற்கு அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர், “நீவிர் எப்போதும் எம்பெருமானார் திருவடிகளே உபாயமும் உபேயமும் என்று கூறுவீர்கள் அல்லவோ? அவற்றையே நமக்கும் தஞ்சம் என்று நாம் கொண்டுள்ளோம்”, என்று கூறினார். அதன் பின்னர் தன்னிடம் கேட்ட அந்த நபரிடம் பட்டர், “இருவருக்கும் உள்ள வேறுபாடு அறிந்தீரோ? அவரை வணங்கவா அல்லது இவரை வணங்கவா?” என்றார். அதாவது அந்த சாஸ்த்ரிக்கு உண்டான சந்தேகம் போன்ற நிலையை உண்டாக்கிவிடுவான் என்று கருத்து. (துயக்கன் மயக்கன்) – துயக்கு என்றால் மனக்கலக்கம். திருவாய்மொழி (1-5-1) - அருவினையேன் – என்று கூறிக் கொண்டு அவனை விட்டு அகன்று செல்ல முயன்ற என் மனதை மாற்றி; திருவாய்மொழி (1-5-5) - உன் தேனே மலரும் திருப்பாதம் சேருமாறு – என்று கூறும்படியாகச் செய்தவன். இப்படியாக மாற்றிய பின்னர் என்னுடன் கலந்தவன். மயக்கம்- கலத்தலும், கூடலும். (என்னுடைத் தோளிணையானே) – எனக்கு அது போன்ற மயக்கங்களையும், சந்தேகங்களையும் உண்டாக்காமல், பெரியதிருவடியின் திருத்தோள்களில் வீற்றிருப்பது போன்று என் தோள்களிலும் அமர்ந்தான்.

1-9-7 தோளிணை மேலும் நன்மார்பின் மேலும் சுடர்முடி மேலும்
தாளிணை மேலும் புனைந்த தண்ணந் துழாயுடை யம்மான்
கேளிணை யொன்றுமிலாதான் கிளரும் சுடரொளி முர்த்தி
நாளணைந் தொன்று மகலா னென்னுடை நாவினுளானே

பொருள் – அனைத்தையும் காக்கவல்லதான திருத்தோள்கள், கண்டவர்களின் சிந்தனையைக் கவரும் திருமார்பு, தானே எஜமானன் என்பதை வெளிப்படுத்துகின்ற ஒளியுடன் கூடிய திருமுடி, தனது அடியார்கள் பற்றுகின்ற திருவடிகள் ஆகியவற்றின் ஸர்வேச்வரன்; தனக்கு இணையாக எதனையும் கூற

இயலாதபடி உள்ளவன்; இயல்பாகவே ஒளியுடனும் கூடிய திருமுடி, தனது அடியார்கள் பற்றுகின்ற திருவடிகள் ஆகியவற்றில் அழகும் குளிர்ச்சியும் கூடியதான திருத்துழாயைக் கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரன்; தனக்கு இணையாக எதனையும் கூற இயலாதபடி உள்ளவன்; இயல்பாகவே ஒளியுடன், திருத்துழாய் காரணமாக மேலும் ஒளிர்ந்து, அவன் என்னை நாள்தோறும் அடைந்து கிட்டி நின்று, என்னை விட்டு அகலாமல், எனது நாக்கில் எப்போதும் அமர்ந்தபடி உள்ளான்.

அவதாரிகை - நான் உகந்தபடியே அலங்கரித்துக்கொண்டு வந்து என் நாவினிலே கலந்தான் என்கிறார்.

விளக்கம் - நான் விரும்பியபடியே தன்னை நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்தான்; அப்படியே வந்து எனது நாக்கில் அமர்ந்தான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தோளிணையித்யாதி) அபிமதவிஷயம் இருந்தவிடத்துக்குப் போவார், அவர்கள் உகந்தபடியே பூசிப் புலர்த்தி ஒப்பித்துக் கொண்டு போமாபோலே, ஆழ்வார் உகந்தபடியே திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்கருதனாய் வந்தானாயிற்று. இவர் உகப்பதும் அதுவே, அவன் கொடுப்பதும் அதுவேயிதே. புள்ளூர்தி கள்ளூரும் துழாய்க் கொயல்வாய் மலர்மேல் மனத்தை உடையராயிருப்பார்; திருத்தாயார் சொல்லும்போது “வண்டு திவளும் தண்ணந்துழாய் கொடர்” என்னும். இவர்தாம் “விரைமட்டலர் தண்டுழாய்” என்னும், கண்ணன் கழல்துழாய் பொன்செய் பூண் மென்முலைக்கு என்று மெலியும்; அவனும் “தன் மன்னுநீள் கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான்” என்று இவர்க்கல்லது கொடான். (தோளிணை மேலும்) “ஸுகாடம் பரிஷஸ்வஜே” என்கிறபடியே அணைக்கக் கணிசிக்கிற திருத்தோள்களிலும்.

விளக்கம் - (தோளிணையித்யாதி) தங்களால் காதலிக்கப்படும் பெண்கள் உள்ள இடத்திற்குச் செல்லும் ஆண்கள், அந்தப் பெண்கள் விரும்புவது போன்று தங்களை அலங்கரித்துக் கொண்டு செல்வது வழக்கம்; இது போன்றே ஸர்வேச்வரனும் ஆழ்வார் உள்ள இடத்திற்குச் செல்லும்போது, அவர் விரும்பியபடியே திருத்துழாயால் அலங்கரித்துக் கொண்டு சென்றான். இவர் விரும்புவதும்

துளசியே, அவன் அளிப்பதும் துளசியே ஆகும். இவருக்கு துளசி மீது விருப்பம் உள்ளது என்பதற்கு என்ன ப்ரமாணம்? திருவிருத்தம் (24) - புள் ஊர்தி கள் ஊரும் துழாய்க் கொயல்வாய் மலர்மேல் மனம் - பெரிய திருவடியை நடத்தும் க்ருஷ்ணனுடைய துளசியுடன் கூடிய மலர்மாலையில் நெஞ்சத்தை வைத்து - என்றது காண்க. நாயகியின் தாயானவள் இவளைப் பற்றி உரைக்கும்போது திருவாய்மொழி (2-4-5) - வண்டு திவளும் தண்ணந்துழாய் கொடர் - வண்டுகள் எப்போதும் மொய்க்கின்றதான துளசியைக் கொடுப்பிர்களாக - என்றே உரைப்பாள். ஆழ்வாரும் கீழே உள்ள வாக்கியங்கள் மூலம் திருத்துழாயை விரும்பி நிற்கிறார்:

- திருவாய்மொழி (2-4-9) - விரைமட்டலர் தண்டுழாய் - பரிமளம் மற்றும் மது ஆகியவை நிறைந்த துளசி
- திருவாய்மொழி (4-2-10) - கண்ணன் கழல்துழாய் பொன்செய் பூண் மென்முலைக்கு - க்ருஷ்ணனின் திருவடியில் வைக்கப்பட்டிருந்த திருத்துழாயை எனது ஸ்தனங்களில் பொன் ஆபரணம் போன்று இட்டு.

ஸர்வேச்வரனும் திருவாய்மொழி (6-8-6) - தன் மன்னுநீள் கழல்மேல் தண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான் - தன்னுடையதும், தனது அடியார்கள் உள்ள இடம் தேடி செல்கின்ற திருவடிகளின் மீது மண்டிக் கிடக்கின்றதும், காண்பவர்கள் களைப்பை நீக்குகின்றதும் ஆகிய துளசியை நமக்கு அல்லாமல் மகிழ்வுடன் வேறு யாருக்கும் அளிக்கமாட்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப அணைத்துக்கொள்ள விரும்பும் திருத்தோள்களிலும்.

வ்யாக்யானம் - (நன் மார்பின் மேலும்) அணிப்பிக்கும் அவளிருக்கிற திருமார்பிலும். (சுடர்முடி மேலும்) அணைத்துக்கொண்டு நின்று மேல் நோக்கிப் பார்த்தவாறே, தன்னுடைய சேஷித்வ ப்ரகாசகமாயிருக்கிற திருவபிஷேகத்திலும். (தாளிணை மேலும் புணைந்த தண்ணந்துழாயுடை அம்மான்) தன்னுடைய சேஷித்வத்தை ஸ்திதிப்பிக்கிற திருவடிகளிலும் சாத்தின திருத்துழாயையுடைய ஸர்வேச்வரன். தோளிணை இத்யாதிகளுக்கு பட்டர் "வீரராயிருப்பார் முற்பட ஆயுதத்துக்கு இடுவர்கள்; அப்படியே திருத்தோள்களுக்கு இட்டான்; ப்ரணயிகளாயிருப்பார் அந்தரம் அபிமதவிஷயத்துக்கு இடுவர்கள். அப்படியே

பெரியபிராட்டியார் எழுந்தருளியிருக்கிற கோயில் கட்டணத்துக்குக் கொடுத்தான்; ஆயுதத்துக்கும் அபிமதவிஷயத்துக்கும் இட்டால், பின்னைத் தந்தாம் விநியோகம் கொள்ளுமித்தனையிறே; ஆகையாலே தான் சூடினான்; சேஷம் பின்னை அடியாரிறே கைக்கொள்ளுவார்; ஆகையாலே திருவடிகளுக்குச் சாத்தினான்; ஆபத்துக்கு உதவுவார் அடியாரிறே. தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடவசுரர் உடல் வேறாப் பிளந்து வீயப்பொருவார் அடியாரிறே; நம்முடைய ஆபத்துக்களுக்குத் திருவடிகளே துணையானாற்போலே காணும் அவனுடைய ஆபத்துக்களுக்கும் திருவடிகளே துணையானபடி” என்று அருளிச்செய்வார்.

விளக்கம் - (நன் மார்பின் மேலும்) புருஷகாரமாக, அடியார்களுடைய அணைப்பை ஏற்றுக் கொள்ளும்படிச் செய்யும் பெரியபிராட்டியார் உள்ள திருமார்பிலும். (சுடர்முடி மேலும்) - அவனை அப்படியே கட்டி அணைத்துக்கொண்டு, மேலே நிமிர்ந்து பார்த்தால், தனது எஜமானத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும்படி ஒளி வீசும் திருமுடியிலும். (தாளிணை மேலும் புணைந்த தண்ணந்துழாயுடை அம்மான்) - தன்னுடைய ஸர்வேச்வரத்தன்மையை நிலை நாட்டும்படியாக உள்ள திருவடிகளிலும் சாற்றப்பட்ட திருத்துழாய் கொண்ட ஸர்வேச்வரன். இந்த இடத்தில் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த கருத்தைக் காண்பது உசிதமானது. அவர் அருளிச்செய்தது - உலகில் வீரர்களாக உள்ளவர்கள் தங்களுடைய ஆயுதங்களுக்கு முதலில் அலங்காரம் செய்வார்; இது போன்று இவன் தனது திருத்தோள்களுக்கு முதலில் துளசியால் அலங்காரம் செய்தான். காதலர்களாக உள்ளவர்கள் தங்களுடைய காதலிகள் உள்ள இடத்திற்கு அலங்காரம் செய்வார்; அது போன்று இவன் பெரியபிராட்டியார் எழுந்தருளியுள்ள அந்தப்புரமான திருமார்பில் துளசியைக் கொண்டு அலங்கரித்தான். ஆயுதம் மற்றும் காதலுக்கு உரியவர்கள் ஆகியோருக்கு அளித்த பின்னர், தங்களை அலங்கரித்துக் கொள்வார் அல்லவோ; அது போன்று தனது திருமுடியில் துளசியை வைத்துக்கொண்டான். மீதம் உள்ளதை அடியார்கள் கைக்கொள்வார் அல்லவோ; ஆகவே தனது அடியார்களின் இடமான திருவடிகளில் துளசியைச் சேர்த்துக்கொண்டான். ஆபத்துக் காலத்தில் உதவுவது திருவடிகள் அல்லவோ? திருவாய்மொழி (6-9-4) - தளர்ந்தும் முறிந்தும் சகடவசுரர் உடல் வேறாப் பிளந்து வீயப்பொருவார் - சகடாகுரனின் உடலானது உருமாறி, முறிந்து, பிளந்து போகும்படியாகத் திருவடிகள் மூலம் செயலாற்றியவனே - என்பதற்கு ஏற்ப அசுரனை அழித்துக்

காப்பாற்றியது திருவடிகள் அல்லவோ? இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். அவனுடைய திருவடிகள் நம்முடைய ஆபத்து காலங்களில் துணை நிற்கிறதே அல்லாமல் அவனுக்குத் துணையாக ஆகுமோ? இதற்கு ஸ்வாமி பராசரபட்டர், “நமக்கு அவனுடைய திருவடிகள் எவ்விதம் துணையாக உள்ளனவோ அது போன்று அவனுடைய ஆபத்து காலங்களிலும் துணையாக நிற்கும்”, என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (கேள் இணை ஒன்றும் இலாதான்) “கேள்” என்று இத்தை கேழ் என்றாக்கி, அதாவது ஒப்பாய், இணையென்றும் ஒப்பாய், திரளவும் தனித்தனியும் ஒப்பில்லாதான் என்னுதல்; அன்றிக்கே, “கேள்” என்று உறவாய், சேர்ந்த ஒப்பில்லாதான் என்னுதல். (கிளரும்) ஆற்றுப்பெருக்குப்போலே மேல்மேலெனக் கிளரா நிற்பதாய், நிரவதிக தேஜோரூபமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை உடையவன். “சுடர்” என்றும், “ஒளி” என்றும் பர்யாயம். இரண்டாலும் - மிக்க ஒளி என்றபடி. ஒளி - பேரழகு. (மூர்த்தி) கீழ்ச்சொன்ன ஒப்பனை மிகையாம்படியான வடிவையுடையவன். (நாள் அணைந்து) நாள்தோறும் வந்து கிட்டுமத்தனையல்லாது கால்வாங்க மாட்டுகிறிலன். (என்னுடை இத்யாதி) என்னுடைய ஸ்துதி விஷயமானான் என்னுதல்; அன்றிக்கே, “வாசி திஷ்டந்” என்கிறபடியே, என்னுடைய வாகிந்த்ரியத்துக்கு விஷயமானான் என்னுதல்.

விளக்கம் - (கேள் இணை ஒன்றும் இலாதான்) - “கேள்” என்பதை “கேழ்” என்று படித்து, “ஒப்பாய்” என்று கொள்ளலாம். “இணை” என்பதும், “ஒப்பாய்” என்றே பொருள் தருவதாகக் கொண்டு, “எந்தவிதத்திலும் ஒப்பற்றவன்” என்று கொள்க. அல்லது “கேள்” என்றால் உறவு என்று கொண்டு, சேர்ந்த ஒப்பில்லாதவன் என்றும் கொள்க. (கிளரும்) - நதியின் ப்ரவாஹம் போன்று மேலும்மேலும் பெருகியபடி, எல்லையற்ற தேஜோமயமான திவ்யமங்கள திருமேனி கொண்டவன். சுடர், ஒளி ஆகிய இரண்டும் ஒரே பொருளை அளிப்பவை ஆகும். இந்த இரண்டையும் ஒன்றாகக் கூட்டி “மிகுதியான ஒளி” என்று கொள்க. ஒளி என்றால் பேரழகு என்றும் கூறலாம். (மூர்த்தி) - இதுவரை கூறப்பட்ட அழகு அத்தனையும் குறைவே என்று கூறும்படியான வடிவு கொண்டவன். (நாள் அணைந்து) - அன்றாடம் என்னிடம் வந்து கிட்டி நிற்கிறான்; ஒருநாள் கூட, ஒரு நொடியும் அகலவில்லை. (என்னுடை இத்யாதி) - எனது ஸ்துதிகளுக்குப் பொருளானான். அல்லது வாசி திஷ்டந் -

வாக்கில் காணப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப என்று வாக் என்ற இந்தரியத்துக்கு விஷயம் ஆனான்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 61)

58. கழறல மொன்றே நிலமுழுதாயிற்று ஒரு கழல் போய்
நீழற வெல்லா விசும்பும் நிறைந்தது நீண்டவண்டத்
துழறலர் ஞானச்சுடர் விளக்கா யுயர்ந்தோரை யில்லா
அழறலர் தாமரைக்கண்ணன் என்னோ விங்களக்கின்றதே

பொருள் - ஒரு திருவடியானது இந்தப் பூமி முழுவதும் அடங்கும்படியாக அளந்தது. மற்றொரு திருவடி மேல் நோக்கி உயர்ந்து, கீழே உள்ள இடம் எங்கும் நிழலை அளித்து, மேல் உலகங்கள் அனைத்திலும் பரந்து நின்றது. நீண்டுள்ள அண்டம் முழுவதும் சுற்றி ஸஞ்சரிப்பதும், ஞானம் என்னும் ஒளியை உடையதும் ஆகிய தேஜஸ் கொண்ட ஜ்யோதிருபனும், தனக்கு ஒத்தாரும் மேம்பட்டவரும் இல்லை என்றுள்ளவனும், சேற்றில் மலர்ந்த தாமரைமலர் போன்ற கண்கள் கொண்டவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணன் என் விஷயத்தில் அளப்பது எதனையோ?

அவதாரிகை - கீழ்ப்பிறந்தவவஸாநமெல்லாம் நீங்கும்படிக் கீடாக ஆச்ரிதாநாஸ்ரித விபாகமின்றி எல்லார் தலையிலும் பொருந்தும்படியான திருவடிகளைக் காட்டி “ஆன பின்பு நமக்காகாதாரில்லை காணும்” என்றாச்வஸிப்பித்து, இப்படியெல்லாம் செய்யச்செய்தேயும் ஒன்றுஞ் செய்யாதானாய் அவன் நிற்கிறபடியைக் கண்டு அததைப் பேசுகிறார்.

விளக்கம் - கீழே உண்டான பலவிதமான துன்பங்கள் அனைத்தும் நீங்குவதற்கு ஈடாக அவன் செய்த செயலை உரைக்கிறார். தன்னுடைய அடியார்கள், அடியார்

அல்லாதார் என்னும் பேதம் இல்லாமல் அனைவரது தலைகளிலும் பொருந்தும்படியாகத் தனது திருவடிகளை வைத்தான்; இதன் மூலம் “நமக்கு ஆகாதவர்கள் என்று யாரும் இல்லை” என்றான்; இவை அனைத்தையும் செய்துவிட்டு ஒன்றும் செய்யாதவன் போன்று அவன் நிற்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கழறலமொன்றே நிலமுழுதாயிற்று) மஹாபலி பக்கலில் நின்றுத் திருக்கையிலே நீர் விழுந்தபோதே ஒரு திருவடிகளே பூமிப்பரப்படங்கலும் போய் விளாக்கொலை கொண்டது. (கழறலம்) - கழல்தலம் - பாததலம். (ஒன்றே) அவன் நினைவு வேண்டாதே திருவடிகள் தானே எங்குமொக்கப் பரந்தது. (ஒரு கழலித்யாதி) மற்றையொரு திருவடிகளும் போய். (நிழறரவெல்லா விசும்பும் நிறைந்தது) அவதரித்து மீண்டும் போய், தன்னுடைச் சோதியிலே புக்காலும் அவனெருவனுள்ளென்று விஸ்ரம்பித்துத் தன்னிழலிலே யொதுங்கலாம்படி யாகாசாவகாசமுள்ளிட எங்கும் போய்ப் பரம்பிற்று. (நிழறர) நிழல்தர என்றபடி. பள்ளமுள்ளவிடமெங்கும் வெள்ளம் பாயுமாபோலே வெளியுள்ளவிடமெங்கும் போய் வ்யாபித்து. “வாஸுதேவதருச்சாயா” எங்குமொக்க வ்யாப்தமாயிருப்பதொரு வருஷத்தினுடைய நிழலாயிற்று. “நாதிசீசா இத்யாதி” மிக வெப்பதும் செய்யாது, மிகவவ்வவிடுவதுஞ் செய்யாது, நரகமாகிற பெருநெருப்பையும் விலக்கவற்று. “ஸாகிமர்த்தம் நஸேவ்யதே” இந்நிழலுக்குப் புறம்பாயிருப்பதொரு நிழலுண்டாய் அங்கேயொதுங்கவோ? இது நன்றல்லவென்னவோ? இதினுள்ளேயிருந்தே அநிச்சையைச் சொல்லுமித்தனை. “திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய் உன்பாத நிழலல்லால் மற்றோரிருப்பிடம் நானெங்குங் காண்கின்றிலேன்” ஆஸ்ரீதரஷுகனுமாய், ஆச்ரித விரோதி நிராஸகனுமாயிருக்கையாலே உன் திருவடிகளின் நிழலொழிய வேறெனக்கொதுங்க லாவதொரு நிழல் கண்டிலென். “நிவாஸ வருஷாஸ் ஸாதூநாம்” வாலிக்கு “ஸுகர்வனோடு நீ விரோதிக்கை கார்யமல்ல காண். அங்கதப்பெருமாள் காட்டிலே விளையாடப் போனவிடத்திலே, அவனுக்கோ ரபாச்ரயமுண்டாகக் கேட்டு வந்து சொன்னான் காண்” என்ன, “அபாச்ரயமாகிறவர் தாமார்” என்ன, “பெருமாள்” என்றாள். “ஆனால் அவர் பின்னை நமக்கபாச்ரியமாக மாட்டாரோ?” என்னச் சொல்லுகிறாள். “நிவாஸ வருஷாஸ் ஸாதூநாம்” இந்நிழலிலே யொதுங்குவோ மென்பார்க்கு நிழலாய் காணிருப்பது. பூவாயும் பழமாயும் நிழலாயும் தான் வெய்யிலைச் சுமந்தும் பிறர்க்கு இடங்கொடுத்தும் தன் கீழேயிருந்து தன்னையழியச் செய்ய நினைப்பார்க்கு

பலப்ரதமாயும் இவையெல்லாமுண்டிநே யதுக்கு; “நான் தானவர்க்கேதேனு மநிஷ்டமுண்டோ? செய்தது; நமக்கொதுங்க நிழலாகத் தட்டென்” என்ன. “ஆபந்நாநாம்” ஒதுங்கோ மென்னாமை போராது காண். ஆபந்நாகவும் வேணுங்காண், “நான்தா னாபந்நனன்றோ; உடன் பிறந்தவன் சத்ருவாம்படியன்றோ நம்முடைய நிலை” என்ன, “ஆர்தாநாம்” ஆபந்நாயிருக்கவே யமையாது காண்; ஆபத்தை யிசையவும் வேணும் காண். நமக்கொரு ரஷுகன் வேணுமென்றிருக்க வேணுங்காண் என்ன, “இவரவனுக்கே புகலாய் நின்றாராகில் நமக்குமிப்படியிருப்பானொரு அபாச்யத்தைத் தேடிக்கொள்ளுகிறோம்” என்ன, “யசஸ்ச்சைகபாஜநம்” இனி இங்ஙனிருப்பதொரு நிழலில்லை காணொதுங்க. நாலு வகையாலே மூன்றதிகாரிகளை ஸ்ரீகீதையிலே சொல்லிற்றிநே. அவர்களைச் சொல்லுகிறதில். ஒரு ஸ்த்ரீ வசநமாயிருக்க இதுக்கு இத்தனை கருத்துண்டாகவற்றோவென்னில், வேதோபப்ருஹ்மணார்த்தமாக ப்ரவ்ருத்தமான ப்ரபந்தமாகையாலே,கோல்விழுக்காட்டாலேயவையும் ஸம்பவிக்குமிநே. “கபக்திர் விசிஷ்யதே” என்கிற ஜ்ஞாநியைச் சொல்லுகிறதாய், முந்துற ஸம்ஸாரத்திலே நொந்து ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக் கொள்ள வேணுமென்றிருக்கிற ஆத்மப்ராப்தி காமனையாய் அந்தரம் ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமனையாய் இது ப்ரதமமாக ஐச்வர்யத்தைப் பெறவிருக்குமவனுக்கு முபலக்ஷணமாயிருக்கிறது.

விளக்கம் - (கழறலமொன்றே நிலமுழுதாயிற்று) - மஹாபலியின் கைகளில் இருந்து தனது திருக்கரத்தில் ஒரு துளி தானநீர் விழுந்த உடனேயே, ஒரு திருவடியானது இந்தப் பூமியின் மொத்தப் பரப்பளவும் தன்னுள் அடங்கும்படியாகப் பரந்து நின்றது. கழல்தலம் - பாததலம். (ஒன்றே) - ஸர்வேச்வரனின் சிந்தனையை எதிர்பார்க்காமல் அவனுடைய திருவடியானது தானாகவே எங்கும் ஒரே போன்று பரவி நின்றது. (ஒரு கழல் இத்யாதி) - அடுத்த திருவடியும் சென்று. (நிழறரவெல்லா விசும்பும் நிறைந்தது) - ஆகாயத்தில் உள்ள இடம் எங்கும் பரவி நின்றது. (நிழறர) - நிழல்தர; பள்ளமாக உள்ள இடம் எங்கும் வெள்ளம் பாய்வது போன்று வெட்டவெளியாக உள்ள இடம் எங்கும் இவனது திருவடி நிழல் பாய்ந்து சென்று வ்யாபித்து. வாஸுதேவதருச்சாயா - வாஸுதேவன் என்ற மரத்தின் நிழல் - என்றது காண்க. எங்கும் ஒரே போன்று பரவி நிற்கும்படியான மரத்தின் நிழல் போன்று ஆனது. நாதிசீதா - மிகுந்த வெப்பமும் அண்டாமல், மிகுந்த குளிரும் அண்டாமல் செய்துவிடும். நரகம் என்ற பெரிய நெருப்பையும் அண்டாமல் செய்வதாகும். ஸாகிமர்த்தம் நலேவ்யதே - இந்த

நிழலுக்கு மாற்றாக உள்ள ஒரு நிழல் உள்ளதாகக் கண்டாலும் அதில் சென்று ஒதுங்குவது சரியோ? இந்த நிழல் நல்லது அல்ல என்று கூறமுடியுமோ? பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-3-4) - திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய் உன்பாத நிழல்லால் மற்றோரிருப்பிடம் நானெங்குங் காண்கின்றிலேன் - அடியார்களின் ரசுஷுகளும், அடியார்களுடைய விரோதிகளைப் போக்குபவனும் ஆக நீ உள்ளதால் உனது திருவடி நிழல் தவிர ஒதுங்குவதற்கு நான் வேறு இடம் காண்பதில்லை. அடுத்து இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (15-19, 20) ச்லோகங்களை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். அந்த ச்லோகங்கள்:

- (15-19) - ராம: ப்ரபலாமர்த்தீ யுகாந்தாக்நிரிவோத்தித: நிவாஸ வ்ருசுஷ: ஸாதூநாமாபந்நாநாம் பரா கதி: - விரோதிகளின் ஆற்றலை அடியுடன் அழிப்பவன் இராமன்; யுகத்தின் முடிவில் உண்டாகும் தீ போன்றவன்; உயர்ந்தவர்களுக்குத் தஞ்சம் அளிக்கும் கற்பகவிருசுஷம் போன்றவன்.
- (15-20) - ஆர்த்தாம் ஸம்ச்யச்சைவ யசசக்சைக பாஜநம் - துன்பம் அடைந்தவர்களுக்கு ஒரே புகலிடம்; புகழின் ஒரே இருப்பிடம்

இந்த ச்லோகங்கள் தாரையால் வாலிக்கு உரைக்கப்படுவதாகும். சுகீவனை எதிர்த்துப் போருக்குப் புறப்பட்ட வாலியை தாரை தடுத்தாள். அவனிடம், “நீங்கள் சுகீவனுடன் சென்று போர் புரிவது எனக்கு ஏற்புடையதாக இல்லை. அங்கதன் கானகத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது அவனிடம் ஒற்றர்கள் சில செய்திகளை உரைத்தனர். (கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 15-16 : அங்கதஸ்து குமாரோயம் வதாந்தமுபநிர்கத:). இதன் மூலம் அவன் சுகீவனுக்கு ஏற்ற துணை உள்ளதாக அறிந்து வந்து என்னிடம் உரைத்தான்”, என்றாள். மேலும் அவள், “நான் அங்கதனிடம் அந்தத் துணை யார் என்று வினவ, அவன் பெருமாள் என்று உரைத்தான்”, என்றாள். இதனைக் கேட்ட வாலி, “சரி, அவன் நமக்குத் துணையாக வரமாட்டானா?”, என்றான். இதற்குத் தாரை கிஷ்கிந்தா காண்டம் (15-19) - நிவாஸ வ்ருசுஷ: ஸாதூநாமாபந்நாநாம் - இப்படிப்பட்ட நிழலாக உள்ள அவனிடம் சென்று ஒதுங்குவோம் என்றுள்ளவர்களுக்கு அவன் நிழலாக உள்ளான். மலர்கள், கனிகள், தளிர்கள், நிழல் என்ற பலவற்றையும் அளித்து, தான் வெயிலை ஏற்றுக்கொண்டு, மற்றவர்களுக்கு இடம் அளிக்கிறான்; தன் கீழே நின்று கொண்டு,

இப்படியாகத் தன்னைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள நினைப்பவர்களுக்கும் பலன் அளித்து, தன்னையே பலனாக அளிக்கின்ற தன்மை கொண்டவனாக அவன் உள்ளான்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட வாலி தாரையிடம், “நான் அப்படிப்பட்ட இராமனின் விருப்பத்திற்கு மாறாக ஏதும் செய்யவில்லையே! அப்படி உள்ளபோது எனக்கு அவன் நிழலாக இருப்பதற்கு என்ன தடை உள்ளது?”, என்றான். இதற்குத் தாரை, “அவனிடம் சென்று ஒதுங்குவோம் என்ற எண்ணம் மட்டும் போதாது. துன்பத்தில் சிக்கியபடி உள்ள நிலை இருக்கவேண்டும்”, என்றான். உடனே வாலி, “நாம் துன்பத்தில் உள்ளோம் அல்லவோ? உடன் பிறந்த சுகீவனே நமக்குப் பகையாக நிற்கும்படி அல்லவோ நம்முடைய நிலைமை உள்ளது?”, என்றான். இதனைக் கேட்ட தாரை, “துன்பத்தில் இருந்தால் மட்டும் போதாது. அந்தத் துன்பத்திலிருந்து விடுபட ஒருவன் வேண்டும் என்று இருக்கவேண்டும்”, என்றான். இதைக் கேட்ட வாலி, “சரி, இராமன் சுகீவனுக்கு மட்டுமே புகலிடமாக நின்றான் என்றால், நமக்கு இதே போன்றுள்ள வேறு ஒருவனைத் தேடிக்கொண்டு, அவனைத் துணைக்குக் கொள்வோம்”, என்றான். இதற்குத் தாரை, “யசஸ்சைகபாஜநம் - ஒரே இருப்பிடம், அது போன்று வேறு நிழல் இல்லை”, என்று கூறினான். கீதை (7-16) - ஆர்த்த: ஜிஜ்ஞாஸு அர்த்தார்தீ ஞாநீ - துன்பத்தில் உள்ளவர், ஞானம் பெற விரும்புவர், செல்வம் பெற விரும்புவர், என்னை உணர்ந்த ஞானி ஆகிய நால்வர் - என்று கூறுவதைக் காண்பிக்கிறார். இந்த இராமாயண ச்லோகத்தில் உள்ள ஸாதாநாம் என்பது ஞானியையும், ஆபந்நாநாம் என்பது ஆர்த்தனையும், ஆர்த்தாநாம் என்பது அர்த்தார்த்தியையும் குறிக்கும். ஒரு பெண்ணாகிய தாரையின் வாக்கியத்திற்கு இத்தனை அழகான கருத்து உண்டோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இராமாயணம் பாலகாண்டம் (4-6) - வேதோபப்ருஷ்மணார்த்தாய - வேதங்களின் பொருளைத் தெளிவாக உரைக்கவல்லதான - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இராமாயணமானது வேதங்களை உணர்த்தவல்லது என்பதால், இதில் எந்த ஒரு வசனம் இருந்தாலும் அதற்கு ஆழ்பொருள் உண்டு. கீதை (7-17) - ஏகபக்திர் விசிஷ்யதே - என் மீது மட்டுமே பக்தி கொண்டுள்ளதால் சிறப்பு அடைகிறான்; நான் அவனுக்கு மிகவும் ப்ரியமானவனாக உள்ளேன்; அவன் எனக்கு மிகவும் ப்ரியமானவனாக உள்ளான் - என்றது காண்க; முதலில் ஸம்ஸாரத்தில் இருந்து வெறுத்து, இந்த ப்ரக்ருதியுடனான ஸம்பந்தத்தை விரைவாக அறுத்துக் கொள்ளவேண்டும்

என்றுள்ள ஆத்மப்ராப்திகாமன் மற்றும் ஐச்வர்யத்தைப் பெறவேண்டும் என்றுள்ளவன் ஆகியோரையும் கூறியதாகவும் கொள்க.

வ்யாக்யானம் - (நீண்டவித்யாதி) பரப்பையுடைத்தான அண்டத்தையடையப் புகுமுறுகையாலே விகஸிதமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநமாகிற ப்ரகாசரூபமாகிற தீபத்தையுடையனாய், எல்லார் தலைமேலேயும் திருவடிகளை வைத்து, இது தன் பேறாய், அத்தால் வந்த அலப்பயலாபத்தாலே ஸஹஜ ஸார்வஜ்ஞமும் விகஸிதமாயிற்று. (உயர்ந்தோரையில்லா) ப்ரஹ்மாதிகளும் திருவடிகளின் கீழேயகப்படுகையாலே “நான்” என்பாரில்லையாயிற்றே. (அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்) அழற்றிலே நின்றலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருந்துள்ள திருக்கண்களையுடையவன். “தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீக மேவமசஷிணி” என்னக்கடவதிறே. (என்னோவிங்களக்கின்றதே) அளந்தால் வரும் விகாஸங்காணா நின்றோமிறே. அளக்கைக்கோரவகாசம் காண்கிறிலோம், நின்ற நிலையிலே நின்றாரை “அளந்தார்” என்னவொண்ணாதிறே. அடிமாறியிடிலிறே யளந்ததாவது. இவனிங்களந்தானாக ஒன்றுங்காண்கிறிலோ மீயென்னுதல்! அன்றிக்கே, நிற்ஹேதுகமாக எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கச் செய்தே ஒன்றும் செய்யாதாற்போலே இன்னமும் பாரியாநின்றான்; என் செய்யாதானாய்தான் திருவுள்ளத்தாலிங்ஙன் பாரிக்கிறது. (என்னோவிங்களக்கின்றதே) கால் பெருத்துப் பொலி சிறுத்தாலுமளப்பாருண்டோ?

விளக்கம் - (நீண்டவித்யாதி) - மிகுந்த பரப்பளவு கொண்டதான அண்டம் முழுவதும் பரந்து நிற்கவேண்டும் என்ற காரணத்தால் ஓங்கி வளர்ந்துள்ள ஞானம் என்னும் ஒளிவீசும் ஜ்யோதியைக் கொண்டான். அனைவரது தலைகளிலும் தன்னுடைய திருடிகளை வைத்தல் என்பதையே தனது பேறாக உடையவன். (உயர்ந்தோரையில்லா) - நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவரும் இந்தத் திருவடிகளின் கீழ் சிக்கியதால், “நான்” என்று கூறுவதற்கு யாரும் இல்லை என்றாயிற்று. (அழறலர் தாமரைக்கண்ணன்) - சேற்றில் மலர்ந்துள்ள தாமரைமலர் போன்ற அழகான திருக்கண்களைக் கொண்டவன். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-6-7) - தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகம் ஏவ அசஷிணி - கவிழ்ந்த தாமரைமலர் போன்று சிவந்த

திருக்கண்கள் கொண்டவன் – என்றது காண்க. (என்னோவிங்களக்கின்றதே) - அளப்பதன் மூலம் ஏற்பட்ட மலர்த்தியைக் காணவில்லை. அளந்தான் என்ற செயலுக்கு ஒரு கால அவகாசம் தேவைப்படும் அல்லவா? அதனைக்கூட காண இயலவில்லை. நின்ற இடத்திலே நின்றபடி உள்ளவர்களை “அளந்தான்” என்று கூறமுடியாது அல்லவோ? ஒரு அடி வைத்து அடுத்த இடம் சென்றால் மட்டுமே அளத்தல் என்று கூற இயலும் அல்லவோ? ஆக இவன் அளந்தான் என்பதையாரும் காணவில்லை. அல்லது எந்தவிதமான காரணமும் இல்லாமலேயே அனைவரது தலையிலும் தனது திருவடியை வைத்து க்ருபை செய்துவிட்டு, “நாம் ஏதும் செய்யவில்லையே” என்று எண்ணியபடி நின்றான் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். எதுவும் செய்யவில்லை என்று எண்ணியபடி அவன் நிற்பதே இங்கு ஆழ்வாரின் திருவுள்ளத்தில் மகிழ்வை ஏற்படுத்துகிறது. (என்னோவிங்களக்கின்றதே) – அளக்க உதவுகின்ற படி என்பது பெரியதாகவும், அளக்கப்படவேண்டிய நெல் குறைவாகவும் இருந்தால் அளப்பார்களோ! ஆக இங்கு காப்பாற்றப்பட வேண்டியவர்கள் சுருங்கியதால் தான் ஏதும் செய்யவில்லை என நிற்கிறான் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்